

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. M.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2018, č. j. 3 A 144/2017 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce podal dne 2. 10. 2017 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterou se domáhal určení, že se vůči němu žalovaný dopustil nezákonného zásahu. Tento zásah žalobce spatřoval v tom, že žalovaný bezdůvodně zanesl osobní údaje žalobce do mezinárodního informačního systému Interpol. Žalobce k okolnostem zásahu uvedl, že byl dne 27. 4. 2017 v 7:30 arménskou policií zadržen na mezinárodním letišti v Jerevanu a omezen na osobní svobodě. Toto zadržení bylo odůvodněno tím, že správní orgány České republiky zavedly žalobce do systému Interpol. Žalobce v důsledku zadržení zmeškal svůj let. Po návratu do České republiky žalobce požádal dne 5. 6. 2017 žalovaného o sdělení, zda je v současné době veden v systému Interpol. Žalovaný žalobci přípisem ze dne 21. 7. 2017 sdělil, že k dnešnímu dni v systému Interpol veden není. Dne 28. 7. 2017 podal žalobce druhou žádost, v níž se domáhal sdělení, zda byl v systému Interpol veden v minulosti. Žalovaný mu přípisem ze dne 18. 9. 2017 sdělil, že taková informace není zjistitelná.

[2] Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobci předmětnou informaci nemohl sdělit a arménská obdoba národní ústředny Interpolu nemůže žalobci poskytnout další informace bez soudního příkazu, navrhl žalobce městskému soudu dožádání předmětné informace.
[3] K zachování subjektivní lhůty pro podání žaloby žalobce uvedl, že nezákonnost zásahu pro něj byla seznatelná poté, co mu bylo dne 18. 9. 2017 žalovaným sděleno, resp. potvrzeno, že systém Interpol neobsahuje žádné údaje, které by zásah na letišti v Jerevanu ospravedlnily.

[4] Městský soud žalobce opakovaně vyzval k předložení dokladu arménských orgánů k zadržení a omezení osobní svobody. Žalobce poté předložil kopii listiny v arménském jazyce a kopii neúředního překladu tlumočníka se záhlavím Policie Arménské republiky, Generálního odboru kriminálního vyšetřování ze dne 30. 1. 2018. Tato listina uvádí, že podle informace poskytnuté národním ústředním úřadem Interpol v Arménské republice byly v seznamu osob registrovány údaje žalobce z iniciativy národního ústředního úřadu Interpol v České republice.

II.

[5] Městský soud žalobu shora označeným usnesením odmítl. Uvedl, že úkon zanesení osobních údajů do mezinárodního informačního systému Interpol může být učiněn toliko v souvislosti s pronásledováním, vyhledáváním či zatýkáním pachatelů trestných činů, a to nikoli v rámci veřejné správy, nýbrž v rámci policejní spolupráce v kriminálně policejní oblasti mezi smluvními státy mezinárodní organizace Interpol. Dospěl k závěru, že v posuzovaném případě žalobcem tvrzený „zásah“ nebyl učiněn žalovaným při výkonu své působnosti ve veřejné správě, a proto žalobu s ohledem na nedostatek pravomoci odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Stěžovatel má za to, že městský soud, přestože vycházel ze správného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 č. j. 2 Aps 2/2004 - 69, jej nevyložil v celém jeho kontextu. Podle stěžovatele z rozsudku nevyplývá, že by se ze strany žalovaného mohlo jednat pouze o naplnění formy spolupráce v kriminální oblasti mezi členskými státy Interpolu a nemohlo se naopak jednat o úkon prováděný v působnosti veřejné správy. Stěžovatel se domnívá, že se městský soud při svém rozhodování nezabýval tím, zda byl žalovaný v postavení orgánu činného v trestním řízení ve smyslu § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), kdy právě tato skutečnost je pro posouzení věci rozhodující. Možnost, aby Policie ČR vystupovala jako orgán moci výkonné, tedy jako správní orgán, dle stěžovatele výslovně připouští i § 83 s. ř. s. Z odůvodnění rozsudku městského soudu nelze dle stěžovatele dovodit důvody, pro které soud považoval tvrzený úkon žalovaného za úkon učiněný nikoli v působnosti ve veřejné správě. Dodává, že pokud by se ze strany žalovaného jednalo o úkon orgánu činného

v trestním řízení, musely by o takovém postupu existovat záznamy ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu. Protože usnesení je dle jeho názoru minimálně nejednoznačně a nepřecizně odůvodněn, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a uvádí, že setrvává na stanovisku, že zde chybí jak pasivní legitimace žalovaného, a tedy příslušnost správního soudu o celé věci případně rozhodovat, tak samotný předmět celého řízení (záznam v informačním systému Interpolu vztahující se k osobě stěžovatele), o kterém by mělo být v dané věci rozhodováno. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že je v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí městského soudu, resp. podmínky pro odmítnutí žaloby, a řízení tomuto rozhodnutí přecházející jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná, tj. zda jednání žalovaného bylo nezákonné či nikoli (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti podané žaloby, kterou zkoumá soud z úřední povinnosti, a shledal, že žaloba byla podána opožděně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 2 As 141/2015 - 37). Ztotožnil se tedy se závěrem krajského soudu, že žalobu bylo nutno odmítnout, avšak z jiného důvodu než tento učinil.

[13] Dle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána *do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.* K podání zásahové žaloby tedy zákon stanoví dvě procesní lhůty - dvouměsíční subjektivní lhůtu ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, a dvouletou objektivní lhůtu od okamžiku, kdy k němu došlo, jejichž zmeškání nelze prominout (§ 84 odst. 2 s. ř. s.). Ve většině případů ukončeného, jednorázového zásahu bude počátek běhu obou lhůt totožný, protože okamžik, kdy ke spornému zásahu fakticky došlo, bude splývat s okamžikem, kdy se o tomto jednání dotyčný subjekt dozvěděl.

[14] Pro počátek běhu subjektivní lhůty je určující „*vědomost žalobce o nezákonném zásahu*“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2014 - 110). V obecné rovině počíná subjektivní lhůta běžet „*ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o*

skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah“ (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 As 58/2017 - 42). Jedná se tedy o okamžik, kdy se do sféry žalobce dostanou takové informace, na jejichž základě mohl seznat, v čem jednání veřejné správy, jež má být nezákonným zásahem, spočívá a že je zaměřeno proti němu. Pro běh subjektivní lhůty není naopak rozhodný okamžik, ke kterému žalobce nabyl přesvědčení, že došlo k naplnění všech znaků nezákonného zásahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010 - 293).

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že subjektivní lhůta počne běžet ode dne, kdy žalobce získal relevantní informace, které mu umožnily usoudit, že jde o jednání veřejné správy, v čem jednání spočívá a že je zaměřeno proti němu.

[16] Pro počátek běhu subjektivní lhůty je stěžejní okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o tom, že se tvrzeného zásahu dopustil (správní) orgán při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy. Žalobce není povinen po právní stránce správně kvalifikovat, „[j]*akému „údu“ veřejné správy je přičitatelné jednání, které má za nezákonný zásah*“, neboť „[v]*eřejná moc a zvláště pak její složka, proti níž správní soudnictví chrání, tedy veřejná správa, se z pohledu jednotlivce jeví jako svým způsobem jednotná, navenek jednolitá entita, jež je toliko z důvodů strukturálních či funkčních (zejména kvůli dělbě moci či kvůli organizačním, technickým a jiným potřebám) členěna do relativně samostatných jednotek (správních orgánů, orgánů samosprávy či jiných vykonavatelů veřejné správy). Pro jednotlivce je významné, že sféru jeho práv a povinností zasáhla veřejná správa jako taková, nikoli to, zda tak učinil ten, anebo onen správní orgán*.“ Žalobce je tedy povinen „*jednání veřejné správy, jemuž vyčítá nezákonnost, dostatečně jednoznačně, určitě a úplně popsat tak, aby je soud mohl odlišit od jiných jednání veřejné správy (individualizovat a konkretizovat je) a na základě toho hodnotit, která entita v rámci veřejné správy jednala (event. zda vůbec jde o jednání přičitatelné veřejné správě – např. při napadení člověka jinou osobou, která je policistou, může jít jak o jednání policisty přičitatelné veřejné správě, proti němuž může poskytnout ochranu správní soudnictví, tak o soukromé a s příslušností útočící osoby jako policisty k veřejné správě nikterak nesouvisející jednání, jež do pravomoci správního soudnictví nespadá (...) a zda jednala zákonně*.“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 - 53).

[17] S ohledem na to, že tvrzený zásah v projednávané věci spočívá v jednání policie, je třeba pro úplnost uvést, že správní soudy nemají pravomoc přezkoumávat zákonnost postupu policejního orgánu při úkonech v rámci trestního řízení. Policie České republiky je ozbrojeným bezpečnostním sborem, soudní kontrola zákonnosti zásahu veřejné správy se však „[p]*ohybuje jen v hranicích veřejné správy a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 - 69, na nějž odkazuje též městský soud). Soudní ochranu ve správním soudnictví je tak možné poskytnout proti jednání policejního orgánu jako orgánu, který vykonává působnost ve veřejné správě, nikoli policejního orgánu jako orgánu činnému v trestním řízení.

[18] Z hlediska běhu subjektivní lhůty je proto zásadní, zda u stěžovatele byly dány určité pochybnosti o tom, zda policejní orgán při zpracování a předání osobních údajů stěžovatele do systému Interpol jednal jako orgán činný v trestním řízení nebo šlo o

jednání v oblasti veřejné správy. Tato skutečnost má totiž vliv na běh subjektivní lhůty, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 As 48/2018 - 26. V citovaném rozsudku soud uvedl, že subjektivní lhůta *„nepočne běžet dříve, než se do právní sféry žalobce dostane informace, na jejímž základě může seznat, že se nejedná o jednání policejního orgánu v rámci trestního řízení, ale o jednání policejního orgánu, který vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Nezbytným předpokladem pro takový závěr je důvodné přesvědčení žalobce o tom, že policejní orgán vůči němu jednal v rámci trestního řízení. Subjektivní lhůta pro podání žaloby ve správním soudnictví nepočne běžet dříve, než bude důvodné přesvědčení relevantně vyvráceno, tedy dokud se do právní sféry žalobce nedostane informace, na jejímž základě může seznat, že se o jednání policejního orgánu v rámci trestního řízení nejedná.*“

[19] Stěžovatel v žalobě uvedl, že zásah arménské policie na letišti v Jerevanu dne 27. 4. 2017 byl odůvodněn tím, že *„správní orgány České republiky zavedly žalobce do mezinárodního informačního systému Interpol*“. Žalobě předcházela žádost stěžovatele o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 5. 6. 2017 adresovaná Policejnímu prezidiu ČR. V žádosti stěžovatel uvedl, že je s ním vedeno řízení o vydání povolení k trvalému pobytu a zároveň řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že příslušná rozhodnutí správních orgánů byla dvakrát jako nezákonná zrušena. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že v důsledku postupu českých správních orgánů byl zadržen na letišti. Stěžovatel tedy dovozoval souvislost svého zadržení (a jemu předcházejícího záznamu v systému Interpol) ze správních řízení v jeho pobytových věcech. Ze skutečnosti, že stěžovatel žádost adresoval Policejnímu prezidiu ČR, pak vyplývá, že ho považoval za původce zásahu (jakožto zpracovatele osobních údajů předávaných do systému Interpol).

[20] Stěžovatel tedy neměl žádné důvodné pochybnosti o tom, že by se snad jednání, v němž shledává nezákonný zásah, měla policie dopustit jako orgán činný v trestním řízení. Právě naopak, stěžovatel sporné jednání od počátku přičítal policii jakožto správnímu orgánu vykonávajícímu působnost v oblasti veřejné správy.

[21] Otázku, v jaké působnosti policie v dané věci jednala, vnesl do řízení teprve městský soud, který žalobu odmítl právě s poukazem na to, že tvrzený zásah nebyl učiněn žalovaným při výkonu působnosti ve veřejné správě, protože údaj do informačního systému Interpol může být zanesen pouze v souvislosti s pronásledováním, vyhledáváním či zatýkáním pachatelů trestných činů. Tento závěr městský soud dovodil z § 80 odst. 6 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož může policie i bez žádosti předat nebo zpřístupnit osobní údaje do zahraničí *při předcházení trestné činnosti, prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, odhalování a vyšetřování trestných činů nebo při zajišťování veřejného pořádku a bezpečnosti mezinárodní organizaci Interpol*. Z citovaného ustanovení ovšem jednoznačně nevyplývá závěr městského soudu, že do databáze Interpolu mohou být zaneseny pouze údaje související s pachateli trestných činů. Může se jednat o osoby hledané, pohřešované, neznámé totožnosti apod. Nelze proto dovodit, že při zadávání určitých osob do systému Interpol policie automaticky jedná jako orgán činný v trestním řízení. Odmítnutí žaloby z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že šlo o jednání orgánu činného v trestním řízení, nikoliv o výkon působnosti v oblasti veřejné správy, bylo proto předčasné a bez dalšího dokazování nebylo možno tento závěr učinit.

[22] Jelikož stěžovatel nemohl být zjevně důvodně přesvědčen o tom, že se jednalo o jednání policejního orgánu v rámci trestního řízení ve smyslu výše citovaného rozsudku devátého senátu, je třeba běh subjektivní lhůty odvozovat striktně od okamžiku, kdy stěžovatel disponoval relevantními informacemi, v čem jednání označené jako nezákonný zásah spočívá.

[23] Okolnosti, které musí být žalobci známy, aby počala běžet subjektivní lhůta pro podání žaloby, nelze směšovat s její důvodností. K poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem je nezbytné kumulativní naplnění pěti podmínek: „*žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (‚zásahem' správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka) … Není-li byť jen jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu podle § 82 s. ř. s. poskytnout*“ (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Aps 5/2010 - 293; šestá podmínka – „„*zásah' v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování ‚zásahu*““ – s účinností od 1. 1. 2012 odpadla). O naplnění těchto podmínek rozhoduje výlučně soud, do okamžiku jeho rozhodnutí zůstává názor žalobce právě jen jeho názorem. „*Vědomost žalobce o existenci všech prvků nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., resp. o důvodnosti žaloby, proto nemůže být skutečností podmiňující běh lhůty pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.*“ (opětovně citovaný rozsudek č. j. 5 Aps 5/2010 - 293).

[24] Stěžovatel odvozuje počátek běhu subjektivní lhůty ode dne 18. 9. 2017, kdy mu „*bylo sděleno, resp. potvrzené, že systém Interpol neobsahuje žádné údaje, které by zásah na letišti v Jerevanu ospravedlnily*“. Jinými slovy, stěžovatel spojuje počátek běhu subjektivní lhůty právě s okamžikem, kdy mohl seznat, že se jednalo o zásah nezákonný. Počátek subjektivní lhůty však nemůže být spojen s vědomostí stěžovatele o naplnění podmínek zásahové žaloby, neboť by tato úvaha vedla k absurdním závěrům. O tom, zda jednání správních orgánů bylo zákonné či nikoli, totiž rozhoduje správní soud. K počátku běhu lhůty by proto v takovém případě mohlo dojít nejdříve doručením rozhodnutí správního soudu. Pokud by na této konstrukci stěžovatel lpěl, musel by dojít k závěru, že žalobu podal dříve, než shromáždil veškeré nezbytné informace, tedy dříve než ji mohl podat. Subjektivní přesvědčení stěžovatele o zákonnosti jednání veřejné správy a jeho (právních) důvodech tedy není z hlediska podání zásahové žaloby – a počátku běhu subjektivní lhůty – rozhodné.

[25] Stěžovatel nezákonnost zásahu odvozoval ze zadržení na arménském letišti. Podle jeho vyjádření arménská policie zadržení odůvodnila tím, že z podnětu správních orgánů České republiky byl stěžovatel zaveden do databáze Interpolu. Právě v této skutečnosti (zanesení údajů do systému Interpol) přitom stěžovatel spatřuje nezákonný zásah. Již tento den byl tedy stěžovatel schopen popsat jednání veřejné správy po skutkové stránce. Tentýž den byl též vnitřně přesvědčen o zásahu do svých práv. Uvedené dokládá obsah žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 5. 6. 2017 adresovaná Policejnímu prezidiu ČR.

[26] Z vyjádření stěžovatele obsažených v žalobě dále plyne, že jako nezákonný zásah nebylo vnímáno pouze samotné zanesení jeho osobních údajů do systému Interpol, ale rovněž skutečnost, že se v tomto systému jeho data po určitou dobu nacházela, což způsobilo sekundární následek v podobě zadržení na letišti v Jerevanu. Jelikož tedy žaloba směřovala proti trvajícímu zásahu, který byl již ukončen (určovací žaloba), je z hlediska její včasnosti dále nezbytné si ujasnit, kdy byl tento tvrzený zásah ukončen. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, totiž vyplývá, že „*[v] případě těchto* (trvajících - pozn. soudu) *zásahů obecně musí s ohledem na zásadu bezrozpornosti právního řádu platit pravidlo, podle kterého časové právní následky včetně dopadu na počátek běhu subjektivní i objektivní lhůty k podání zásahové žaloby má až ukončení takového zásahu. V případě stále neukončeného trvajícího zásahu pak ústavně-konformní výklad pojmu "dozvěděl se" (§ 84 odst. 1 věta první s. ř. s.) odpovídá pojmu "dozvídá", a výklad pojmu "došlo" (§ 84 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), odpovídá pojmu "dochází". V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva lhůta k podání žaloby proti neukončenému trvajícímu zásahu ve skutečnosti začíná každý den znovu.*“ Nejvyšší správní soud má za to, že výklad dotčených ustanovení s. ř. s. provedený Ústavním soudem je nutné aplikovat rovněž na situaci, kdy se jedná o již ukončený trvající zásah, tj. odvozovat běh subjektivní a objektivní lhůty pro podání určovací žaloby nejdříve ode dne, kdy byl zásah ukončen.

[27] Stěžovatel se o existenci zásahu dozvěděl dne 27. 4. 2017. V tuto chvíli se nicméně jednalo o zásah trvající, který zjevně ještě nebyl ukončen (v opačném případě by stěžovatele arménská policie nezadržela a stěžovatel by se o záznamu v systému Interpol takto nedozvěděl). Ve smyslu výše citovaného nálezu Ústavního soudu se tedy lhůta pro podání zásahové žaloby rozbíhala každý den znovu. Přípisem ze dne 21. 7. 2017, který mu byl doručen dne 26. 7. 2017, nicméně žalovaný stěžovateli sdělil, že: „*Informační systém Interpolu nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k Vaší osobě*“. V době mezi zadržením na letišti a přípisem žalovaného tedy muselo nutně dojít k ukončení tvrzeného zásahu. Nejpozději musel být zásah ukončen přede dnem sdělení žalovaného, tj. před 21. 7. 2017. Lhůta pro podání žaloby tedy počala běžet nejpozději dne 26. 7. 2017. S ohledem na to, že stěžovatel podal žalobu až dne 2. 10. 2017, je přesné datum ukončení zásahu z hlediska běhu lhůty pro podání zásahové žaloby nerozhodné. Již doručením přípisu žalovaného ze dne 21. 7. 2017 se do právní sféry stěžovatele dostala informace, na jejímž základě mohl seznat, že tvrzený zásah byl nejpozději k tomuto datu ukončen. Odpověď žalovaného na druhou žádost stěžovatele ze dne 18. 9. 2017 už tuto informaci jen potvrdila, již proto nemohla na běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby ničeho změnit.

[28] Subjektivní dvouměsíční lhůta stanovená v § 84 odst. 1 s. ř. s. pro podání zásahové žaloby tak počala běžet dne 21. 7. 2017 a uplynula dne 21. 9. 2017. Zásahovou žalobu podal stěžovatel dne 2. 10. 2017. Dle § 84 odst. 2 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty prominout. Zásahová žaloba byla podána po zákonem stanovené lhůtě a bylo namístě, aby ji městský soud odmítl pro opožděnost ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[29] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud odmítl žalobu z nesprávného důvodu, neboť zjištěný skutkový stav mu neumožňoval učinit závěr o tom, zda policejní orgán jednal jako orgán činný v trestním řízení či vykonával působnost v oblasti veřejné správy. Při přezkumu napadeného usnesení soud nicméně zjistil, že v řízení před městským soudem byl dán důvod pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Za této procesní situace Nejvyšší správní soud postupoval v souladu s právním závěrem uvedeným

v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 6 Ads 4/2010 – 95, podle něhož *„[z]rušení usnesení soudu I. stupně a vrácení věci k novému odmítnutí ze správného důvodu by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, která nedovoluje řešit v soudním řízení jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení; nesprávně uvedený důvod správného odmítnutí žaloby nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.“* Srovnej rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, či ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Afs 22/2012 - 29. S ohledem na uvedené zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[31] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu